

hverv. Borgerne i det grønlandske Samfund tilvejebringer ved Udførelsen af deres Erhverv et vist Kvantum Produkter og forbruger et vist Kvantum Varer, som skal tilføres dette lille Samfund udefra, og til hele denne Virksomheds Vedligeholdelse ansætter Staten Købmænd, som modtager Produkter og behandler dem, saa de bliver tjenlige til Verdensmarkedet, og som fordelere de Varer, som er tilført ude fra, til det grønlandske Samfund. Staten ansætter Folk, som skal udføre alt det manuelle Arbejde paa de forskellige Omraader, Bødkere, som skal forfærdige det Fadeværk, der skal bruges til Produkternes Forsendelse over Havet, Tømrere, som skal lave de Huse, hvori Varerne skal opbevares, og hvori de forskellige Tjenestemænd skal have Boliger. Staten ansætter Læger, der faar en fast Løn, og som behandler de Sygdomstilfælde, der forekommer, uden direkte Udgift for den syge, hverken til Lægehjælp, til Medicin, til Forbindstoffer eller til Ophold paa de Sygehuse, der findes. Staten ansætter endvidere Folk, som besørger hele Sejladsen til og fra Grønland. I det hele taget udføres der deroppe og i Forbindelse med den grønlandske Administration ikke nogen Funktion ved Mennesker, uden at Staten afholder alle Udgifter til de vedkommendes Lønninger samt alle de Udgifter, som medgaar til Anskaffelse og til Vedligeholdelse af Huse, Skibe og alt andet Materiel.

Mener det ærede Medlem saa, at det skulde være muligt for Staten at betale de vedkommende Produkter med den fulde Dagspris? Mener det ærede Medlem virkelig, at Staten kunde yde Borgerne i Grønland Verdensmarkedets Betaling for de Produkter, som de skaffer til Veje? Paa disse Produkter er det jo til syvende og sidst, at alt det, der skal bruges til hele denne omfattende Administration, skal indtjenes. Nu siger det ærede Medlem, at den grønlandske Befolkning kun faar saadant noget som 350 000 Kr. for et Aars Produktion; det er, siger det ærede Medlem, Betalingen for disse Produkter, som udbringes i Millioner, og som under Krigen har givet et saa betydeligt Overskud for den grønlandske Handel. Men det ærede Medlem bør erindre, at man ikke uden videre kan sammenstille Indkøbsprisen paa Varerne deroppe med den Sum, der kommer ind ved Varernes Salg paa Verdensmarkedet. Forholdet er dog dette, at der fra denne Bruttoindkomst bør trækkes alt det, som Varernes Transport og Behandling har kostet, inden de kunde komme frem paa Verdensmarkedet; og endvidere skal der, som jeg har sagt,

paa disse Produkter skaffes Penge til Landets Administration, til hele Kommunalvæsenet, til Kirke- og Skolevæsenet. Og naar man tillige erindrer, hvad det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at Landets Befolkning bestaar af 13 000—14 000 Mennesker, fordelte over en Kyststrækning lige saa lang som Vejen herfra til Lissabon i hvert Fald, hvor denne faatallige Befolkning bor paa mere end 100 smaa Pladser med ganske faa Beboere paa hver enkelt, saa synes det mig ikke paa nogen Maade underligt, at denne Administration kommer til at andrage meget betydelige Beløb.

Hertil kommer saa ogsaa, at man under hele Krigen har hævdet det Princip, og efter min Mening hævdet det med Rette, at Krigskonjunkturerne skulde holdes ude fra Grønland. Denne rigtige Bestræbelse er indført under den radikal-socialdemokratiske Regering. I Henhold til dens Beslutninger skulde de grønlandske Produkter købes og Fornødenhederne til Grønlænderne sælges til ganske de samme Priser som før Krigen, og det lod sig jo gøre, fordi de grønlandske Produkter nød godt af Krigskonjunkturerens Stigning ved Salg paa Verdensmarkedet, og derved fremkom de betydelige Avancer, det ærede Medlem har omtalt, medens man samtidig naturligvis maatte bære et meget betydeligt Tab paa de opsendte Varer, som forbruges i Grønland. Men Resultatet var, at Grønland i 1914—15 gav et Overskud paa 351 000 Kr., i 1915—16 719 000 Kr., i 1916—17 6 000 Kr., i 1917—18 1 544 000 Kr., i 1918—19 1 129 000 Kr. og i 1919—20 819 000 Kr., alt angivet med runde Tal, tilsammen et Overskud paa ca. 4½ Mill. Kr., og disse Beløb er jo indgaaet i den danske Statskasse. Men derfor kan man efter min Opfattelse ikke nu, da Konjunkturerne er slaaet om, da Priserne paa de grønlandske Produkter er faldet i meget betydelig Grad, idet f. Eks. Tran paa Verdensmarkedet ikke kan udbringes til over en Syvendedel af, hvad Prisen var under Krigen, forlade det Princip, man har gennemført under Krigen, at holde Konjunkturerne uden for Grønland. Det maa da ogsaa haabes, at Tabet, indtil Forholdene bliver nogenlunde normale, ikke bliver alt for stort. Bestemt kan man jo ikke vide noget derom, men man kan i alt Fald ikke paa nærværende Tidspunkt lade Grønlænderne betale de høje Priser, vi har her i Landet paa Livsfornødenheder, og saa maa vi lade tidligere indvundne Overskud bøde paa de Underskud, der vil fremgaa af den grønlandske Administration i de kommende Aar.